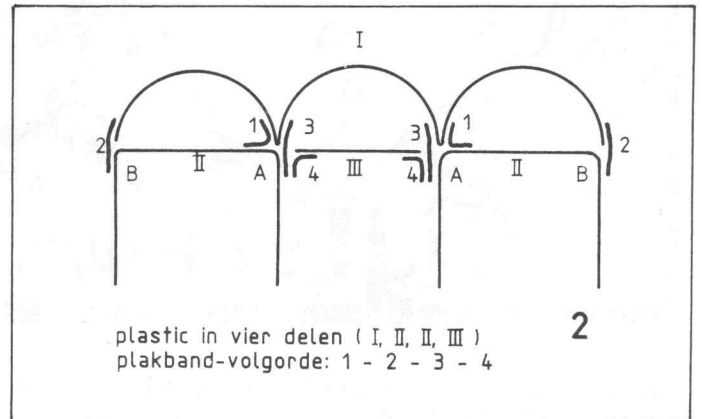
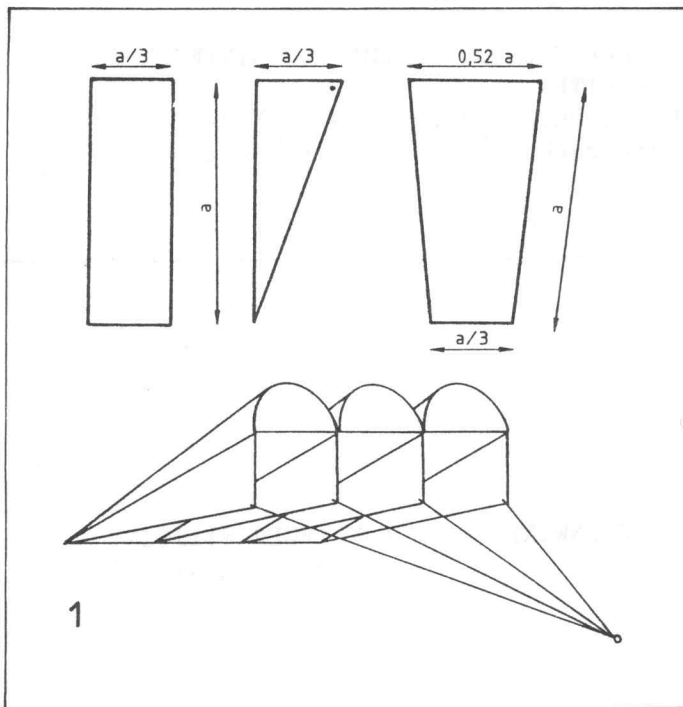

vervoersvriendelijk makkie _____

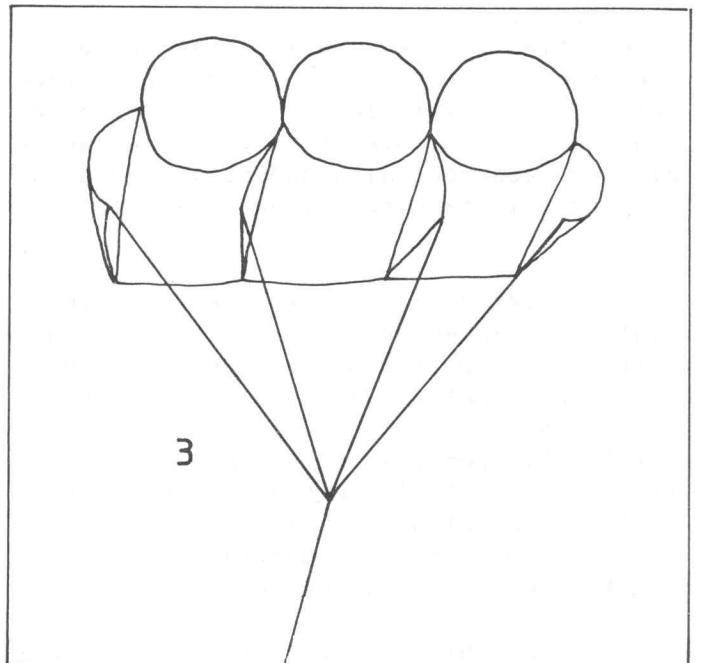
(uit een experiment op een experiment)

Het realisme in de vliegerkunst bloeit: Zeilschepen, kastelen, auto's, bankbiljetten, pinguïns, varkens, koeien, vrouwenbenen en clowns worden de hemel in gevlogen. Ik heb diep respect voor het vliegertech- nisch vernuft dat achter dit alles schuil- gaat, maar raak toch het meest geboeid door experimenten, hoe simpel ook, die iets tonen van wat meestal onzichtbaar blijft, na- melijk het gedrag van luchtstromen. Dat is de basis waarop het hele vliegergebeuren drijft. Ook dat is realisme, zelfs poëzie, maar op een ander vlak.

Hoe dan ook, mijn oog viel onlangs op een artikeltje in Le Lucane van januari '89. Christian Grimaux, die daarin instructieve cartoons tekent over touwknopen en diverse vliegerbadges ontwierp, schreef over wat hij "genetische manipulatie" noemde. Hij maakte een kruising tussen een slee en een parafoil. Nu is dat al eerder gedaan (flexifoil, panfluit), maar zijn idee was weer anders en bovendien snel uit te voeren in plastic of spinnaker. We kregen toestem- ming, zijn tekeningen over te nemen (1).

Ik maakte er een in plastic volgens plak- schema 2. Hij ziet er in de lucht uit als 3. Let op de naar buiten bollende vinnen en de rondstaande cellen. Goed stabiel in een ma- tige wind, maar de lijn wilde niet erg steil staan. Bovendien klapte hij nogal eens dicht, vooral in wervelende grondwind. Ik probeerde drie middelen tot verbetering:

1. De toomlijnen wat langer. Dat hielp maar een beetje tegen het dichtklappen.
2. De naad aan de staartkant gedeeltelijk openen om de stuwdruk in de cellen en daar- mee de drift wat te verminderen. Hij vloog iets steiler, maar veel is het niet.
3. Toen pakte ik de schaar en kortte de beide buitenste naden tussen kiel, boven- en onderdek 2 cm in aan de neuszijde. Dat hielp duidelijk tegen het inklappen. De